

χρόν, ἄλλο ξηρόν, ἄλλο λαμπρόν, ἄλλο ἔχει
αὐτὸ τὸ χρώμα, καὶ ἄλλο ἄλοιο. (α)

Ε'ρ. Ἀπὸ ποίαν ποιότητα θέλετε νὰ ἀρχήσητε;

Α'π. Ἀπὸ τὸ Φῶς· ἐπειδὴ εἶναι ἡ πλέον ἀξιο-
θεώρητος καὶ ἐξαισίσιος ἀπὸ ὅλας, καὶ δι' αὐτὴ βλέ-
πομεν ὅλα τὰ πράγματα.

Ε'ρ. Ποῖον ὀνομάζετε Φῶς;

Α'π. Τὸ Φῶς εἶναι μία ποιότης, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ καὶ
βλέπομεν τὰ Σώματα.

Ε'ρ. Ποῖα εἶναι ἡ ἀληθῆς αἰτία τῆς φωτὸς εἰς τὰ φω-
τεινὰ Σώματα;

Α'π. Κανένας δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ μὲ ἓνα
τρόπον βέβαιον, ὡς τόσον μερικοὶ θέλουσιν ὅτι
τὸ Φῶς συνίσταται εἰς τὰς ὑπερβολικὰς παλμώδεις
κινήσεις τῶν μερῶν, αὐτῶν τῶν φωτεινῶν Σωμά-
των. (β)

(α) Ἐκεῖνο ὅπερ ἔδω λέγεται, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰ
μόρια τῆς ὕλης θεωρέμενα ἐν ἑαυτῆς· ἐπειδὴ δὲν
εἶναι ἀμφίβολον, ὅτι ὁ Θεὸς, ὁ κατ' ὑπεροχὴν Σοφός,
δὲν εἶχεν ἓνα σημειωμένον σκοπὸν εἰς τὴν ἐκλογὴν
καὶ διαίρεσιν τῶν ποιότητων τῶν φυσικῶν σωμάτων,
καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἡμεῖς ὡς τὴν βᾶσιν καὶ
τὸ θεμέλιον τῆς διδασκαλίας τῶν τελικῶν αἰτιῶν.

(β) Ὁ Ἀριστοτέλης ὀρίζει τὸ Φῶς, Ἐνέργεια τῆς Δια-
φανῆς· ἕτος ὁ ὀρισμὸς ἐκκλίνει ὀλίγον πρὸς τὴν ὑ-
πόθεσιν· ὁ Καρτέσιος, καὶ οἱ ὀπαδοὶ τε δέχονται
δύο εἶδη φωτὸς· α'. τὸ πρωτότυπον Φῶς, τὸ ὁ-
ποῖον, λέγασαι, συνίσταται εἰς διωρισμένην τινα κί-